

поместь Рогатинской, где на стационации Буковицкого задерживалась чарка балько вать минуту. Дверец был украшенный сине-голубыми, черно-желтыми и золотыми гербами. Староста рогатинской Лев Недишинский доказывал некою старшинство, чтобы все быстрейши приготовили до таинства величества, спрятавши мунику из Береслава и гильзаки из Рогатина и Ливиц. Порадок был сведенной: Перед дверцем из Буковицкого стояли по правой стороне священники руских числомъ пятьдесят 30 из синихъ одеянияхъ и 3 латинскихъ, за ними брачные церкови съ коругами. За священниками начали жидовской съ торою, а далъ музика огненной стороны; за музыкой стояла огненная из Рогатина. По левой сторонѣ стояла урядники старости, за ними учитель поэтического. Въ серединѣ между священниками и урядниками стояли члены Рады поини рогатинской; дальше по правой и левой сторонѣ процессы изъ цѣлого старосты и тысячи тысячи людей. О дештѣ гдѣнѣ надѣханіе подѣльо цѣсарскій. Сто одинъ шатрублъ изъ мѣдѣбрѣзъ и сѣй прѣѣздъ Цѣсара. Банда заграла „Имъ народный,” а громкое „Слава” разнѣлоѣть тысячи людей. Потатъ задерживалась въ Цѣсарѣ, выслушавъ подѣльо станицы съ способомъ свитою съ рѣдь многочисленнаго народа. На самъ передъ поини Цѣсара и къ староста Недишинскому, а вѣтъ поини маршалъ Торосевичъ коротко промозоють польскими языками. Цѣсарь отпогодилъ изъ языка пѣвецъ.

Но тѣмъ въ имени мѣста Буковицъ поини Цѣсара бурмистръ хѣбомъ и сапи. Наѣздили гр. Потоцкій представникъ священниковъ, а Цѣсари размозлили коротко съ гдѣнѣрами. Прѣѣзжши передъ рускимъ клаиромъ съ вѣсельными лицемъ сѣянья Цѣсара: *Die Bevölkerung ist fast ganz rathenisch, nur in den Städten polnisch.* Но представление оттакъ жидовскаго началу вернулось Цѣсарь до подѣлу въ серединѣ одушевленныхъ громкихъ окликъ: „Слава” рушинъ цѣсарскій подѣльо въ дальную дорогу. Бандеръ селили изъ красныхъ народныхъ строекъ, изъ конюхъ, съ синихъ и зеленыхъ и гдѣнѣде червонобѣлыхъ гербами проводили цѣсарскій подѣльо. При томъ широкъ, одушевленнѣйши прїѣздъ нашего Цѣсара цѣлымъ русскимъ народомъ и всѣми энтузиастами поини объяснялся одинаково и темъ стороны нашихъ краснагъ отношеніи, что очевидно мусило по части амнити спѣтѣсть торжества и дѣткунти Руений. И такъ первымъ днесеніемъ было нестаканье выступление латинского священства, которое пахотись на передъ, а закрытиемъ приступы рускому священству, хотѣло мовы выслушатись и представить себѣ яко единаго заступника духовного сану, забывши на многое численнѣйши заступники гр. кат. обряду. Другимъ днесеніемъ было то, что въ имени мѣста Буковицъ выступилъ съ хѣбомъ и сапи заступникъ бурмистра — жиды. Было се дуже неостѣнѣ. Жиды въ напомъ краю суть консулами и торговцами а не предупредителями. Ихъ же изъ то выгнали, если рѣбликъ, который работѣть коло хѣба, пахотись въ путь, а выставивши

жиды съ хѣбомъ и сапи, хотѣть не работѣть коло хѣба и не есть рѣбликъ. Для чегожъ не можна было поинирити ту почетъ япону статочному господарину, который еще не вымералъ въ Буковицкаго? А иль така репрезентация черезъ жида представляется въ отаѣ нашого люду, се наѣ поинирити фактъ, что не одному селянину поклонились слѣбы, коли побачили жида съ хѣбомъ и сапи — симъ знаменемъ японаго народного господарства, а и самъ чудъ, иль голосно нарѣвали: „то мы робимо на хѣбѣ, а жидъ витѣ нашимъ хѣбомъ, нашего Цѣсари на нашій земли!” Вышли изъ дѣлъ такъ, мовы нашихъ селанъ не допустили штати Цѣсари и только въ далъ подѣли имъ пригматись.

ДОПІСЬ.

(П.) **Коломыя.** (Зігодзь рускихъ академикій.) Дни 17-ого и. с. пересенія 1880 вѣдѣвся въ Коломыѣ въ поини забудованію руского народного театру першій загальній зборъ всѣхъ Русиній-академикій въ Австро-Угорщинѣ. Явилися представителіи всѣхъ рускихъ товариствъ академичнѣхъ, яко то: гдѣнѣлької „Сѣчи”, львівської „Академіческого Кружка” и „Дружного Лихваря” и черновецкаго „Союза”. Підъ одною стріхкою зборалася руска молодь въ рожнѣхъ, університетѣвъ, въ рожнѣхъ, съятоглядѣвъ и рожнѣми пересвѣдченіями, щобъ опознанію и черезъ обѣйну гадокъ порозумѣти. Си гарна цѣль, що вищѣвъ осуществилась, молодь руска порозумѣла що до всѣхъ топокъ програмы и постановила цѣлый рядъ позитивныхъ рѣшень. Мало доси стручана у насъ тольеранція и шанованіе чужихъ гадокъ руководили зборомъ молодежи, размѣрили величину поважно и показали, що наша молодь виши доарѣла до залагоджування своихъ некучихъ, до машніхъ спартъ и що въ тѣмъ взглядѣ совсѣмъ не уступає передъ якою либудь молодежю іншої народності. Бувъ се памятний день, день обѣдання рускої молодежи и зиження тѣснѣйшої звязанії съ синими одною матері, котрій доси нерѣзъ и ворожко противъ себе стояли. Кобы лише всѣ постновленіи збору практично вѣшили въ житѣ та кобы и решта рускої молодежі, котрія не могла наспіти на сегорній зборъ, руска публика и рускій інституції симпатично вѣселились до постановленія сего збору, (о чѣмъ вирѣтъ и не сдигнѣло), то вже въ короткому часѣ побачимо здоровій плоды того, теперъ такъ сильно обьянішшогося стремленія до авѣнію и мирного дѣлани рускої молодежі.

Переходи до спеціального оговаренія перебѣгу разрѣзанія збору, примѣчу-

насампередъ, що всѣхъ участниковъ будо виши 40. На галлерії була руска публика, котра цѣлою слѣдячи за ходомъ разрѣзу згромадилася досить численно. Зборови предводитель и. Я. Окуневскій, слух. мед., теперѣшній голова „Сѣчи”; за секретаремъ обрано и. Юл. Матиця слух. правы, и С. Шухевича слух. мед. Первюю точкою програмы будо обговорене средство до утворенія жицѣйшої звязанії межи Русинами-академиками въ Австро-Угорщинѣ. Головнимъ средствомъ улано: видавництво литературио-наукового журнала, яко котрому бы поміщалися включно працѣвакадемикій. Русиній-академикій въ Лихварі — академікій буде виши пересвѣдченія (подобно якъ въ Види „Сѣч” по фунтѣ въ „Рускою Основою”), а „Дружного Лихваря” щобъ буде включно товариствомъ запомогто-поміжъ. Тымъ усунеси раздѣлъ межи рускими академиками въ Львовѣ, и вузвѣщеніе обохъ товариствъ підъ юздьмъ наглядомъ подѣлися.

Кромѣ того постановить зборъ ви-слати петицію до рускихъ інституцій, котрій раздаютъ рускій стипендії съ прошеньемъ, щобъ тікни інституції уважали бѣльше на характеръ петентій, бо бувають случаї, що користуючі зъ руского гроша, оскіловались познайшіе перазъ вѣдостійними і певничими.

Вѣдни рѣшили зборъ видалти петицію до академичнаго сенату львівського университету съ прошеньемъ о вѣдомльни категорії рускої історії и заразокъ видалавши зборъ рускихъ академикій, щобъ громадно записовали на рускій языкѣ.

Такъ залишивши першій зборъ Ру-синій-академикій. Каждий въ приятнѣхъ гостій виїхъ добро вражене, бо видѣвши, якъ молодь наша здѣлала початокъ до взаимної згоды, якъ уважа-толъерантії чужї пересвѣдченія, якъ ви-слася поини поддрийній рожнїцѣ, захоти передъ окомъ виши цѣли.

Мы въ своєї сторонѣ широ спріямо-тому новому рухони молодежи и желаютъ вѣдь пытревати въ здѣльныхъ постановле-ніяхъ. Бѣльше рускої молодежи приреди, бо она и есть дитиною одної народності, а дучити ви поиниць идеаль одинъ вѣдомльни вѣмъ учащимся: идеаль изуки и любови рідної матери Руси. Щастъ Боже!

ШАНУЙМО НАЇЙ СИЛЫ!

„Народомъ стоимо и за народъ стоямо“ — ѿ тихъ короткихъ словахъ вѣ-стите майже всі програма Руений. Не маємо пребогатыхъ наїть, щобъ скви-ими маєтками поддержували наша розбѣ-народний, не можемо заслонити бле-скучими рядами шлахти, а вся наша сила народна починає въ самой маєткѣ на-рода многочисленнаго, честного и глубоко-перенитого правдивыя чувствомъ людекости. Се наша сила, се жизненность нашої народної справы, нашої народно-сті, бо не замыкаємо въ каетовости, не побиваємо за поверотомъ до сердній-

шаний поиниціи бары. Тройка юній величинахъ для худыхъ, замореныхъ, си-тила сухими ребрами и пообтоваными клубами та дрѣмъ склонію необычай-кою: ни сільду паньскою отио.

„Ну, мосцианку, пане професоръ, написаємо стреженій,” сказавъ Гуляйпольський видобувачи изъ побочнога торбы нову ходору фляжку и лимону. „Знає мосцианку, се даря къ пану, а бѣльшає таихъ, солодацію. Не за-ходить, въ покрѣпти, моспане. Ну, дай намъ Богъ на-адореніе та скоро побачи-тишь таїарадъ!“ И не сиривались пан-хильни до два лимону.

„Та же лучше вина,“ замігнала панна Гуляйпольська, „Фе Зигмунда, панъ, можна...“

„А, що ви знаете, бабы, які напи-тишь дучній! Се, пану, мосцианку, ви-рѣбъ самого къ пану, Отъ поиниціи, пане професоръ, сен бернадинъ.“

Панъ Семенъ вихвалиши подану чарку почуту, якъ стиснулось ему горло. Ось не збогъ пахнѣть слона подаки сказати. Тылье чаромъ Гуляйпольський вихвали-ши ще одну чарку, а пановецъ поч-стушиши и предвари. Сестри вибрекували, що вѣтъ братинъ може faire une affaire scandaleuse, себѣ то що може повтори-тишь обласкій отшути у къ пану, и позали підѣти до поиниціи. Позѣть страш-

но скрипичи и тріщави вѣдь здоровою вагою пана Гуляйпольського, а Мошко стоячи на боку и притглядочись тому скрипичному побозови та виходиши кошмы толью уемѣхавши и гладить свою бороду. Паны Гуляйпольський дуже сердечно сти-снули руку пана Семена и ще разъ по-просили підѣти до Корыть, а панъ Гуляйпольський таки не видеражає и роз-полушиши съ нимъ изъ препранія. Вѣнниць ласнути въ батога и конѣ рушали въ звѣци.

Денго ще вихвалиши вѣтъ швобриони буди голони паніючи, позвали єблі хусточки изъ ананси проприки и чути будо пропричній слоцъ: *La la tevo!* а *te voegne professeur!* Сей старошвѣтскій во-вѣ, съ размозаванымъ шахтескимъ гербомъ, съ скрипичними колесами, по-дертвами фартухами, пообдовуваными крилами, потокичними лихтаринами, сей ви-бачить въ широкомъ плащи и локай въ пітертбѣ вѣтъ паньскої либерії и тріпукчному щаблі, таї замореній конѣ ще праціонихъ хомонтахъ съ виетаочими ребрами и пообтоваными клубами, то шахтеско героянко, вишите пакощами и оклямами француцини — все те разомъ складо собою такій чудній образъ, ми-шанини, якъ старошвѣтце рапути въ жидовськимъ крамѣ.

Панъ Семенъ денго дививася за по-

возомъ. Здорова чарка „бернадинки“ вда-рила трохи до головы и разбудила со-лодку мааччинѣти. Ему було якоє не-село на душѣ. Сиашинська гостина паніяла на него разраду, его дума ширшала на крилахъ и передъ нимъ мовы новай са-вѣтъ розкрывавися. Онь стоявъ и дививася навколо себѣ гордымъ поглядомъ, мовы говорилъ: отъ дивитса, які гостѣ за-бадати до мене, дивися громадо, дивися и ты...! Онь поглянути на стару плебанію, чи кто не виглядає. За частоколомъ, що сесь флафло, буда се кухарка, що збирала кро-пиву.

„Повине мене слѣдити“ — подумавъ панъ Семенъ. — „Найлю знаютъ, съ кимъ и теперъ пристаю, съ кимъ и за пань-брать!“ И ему промайнула гадка, чи спрадубъ не статибъ братомъ пана Гуляйпольського. Ясні очи дівочі сили ще изъ памяті, що дашевали любі слова, а шинкова рука дівочка ще, здивалася, сти-кала сердечно вѣтъ руку и була только любо уемѣхавши.

„Вы якъ чѣнци родилисъ, пане про-фесоръ,“ сказавши голою арендари, що вѣ-тиха підѣйшови до пана Семена здѣйма-ючи свою арматуру. „Verzeihen за мою смѣльствъ, але вы якъ чѣнци родилисъ. Ach mię, бѣгте що вѣтъ чѣнци!“

„Або що?“

„Низве, такі паніючи, якъ смажені

игоды смодж, линуть до вѣтъ эк-мухи до меду! Вы знаєте, що то за паніючи? То золото не паніючи. Gold, Gold, — eich wir! Які ви таїй секретъ ви-сте до нихъ? Якъ они заразъ да вѣтъ пристали? Я вѣсъ не позилю, пане про-фесоръ! Вы виїсь таїй бліхтеръ маєте на собѣ, якъ бы сказъ панъ Блужковскій. У васъ теперъ таїа паньска зіна, якъ ви вѣсъ оливкою помастити. Я бѣхъ за пану школу, за паній дурній хлопцѣ, за та-прості хамы голопітскій. Куда якъ до-такого пана професора? То таїй сако, якъ бы и до моїхъ корови вѣртити хомуты.“

„Ta що тобѣ такого, Мошку, вѣ-тебе таїа бесѣда виїла?“

„Якъ не має брати, герете, якъ не має брати? Чи я глухій, чи я сліпий, чи я вѣже такій дурний, простий гей, щобъ ви не бачити, що чува, що підішви? Я дуже добре знаю, якъ то ви-шище сердечко дивиться черезъ ту шибку вѣтъ око. О я знаю, только погану. Якъ они дививася на вѣтъ, якъ голося си-вівали изъ нихъ словечка, якъ тежко-вихъ бордешко? Mein Minus — я бачивъ Ай-ай-миръ. Скажавши менъ, где ви-ше серце, где оно є?“

(Довше буде.)

ности, а они кроме жития нашей народности на неподходящих основахъ всеческого разнога.

Съ землемъ однакожъ треба сказать, что не все Русины и не всегда понимаютъ тую основу подставу нашего народного зла, не понимаютъ, чи не хотуть пониматъ, что мы народомъ стоимъ, а що дальше — что все и всегда пониматъ мы стоять за народъ, его до себѣ пригортати, за его права и достоинство встутилися. Суть народъ хвалѣ, коли все одушевленіе для народа: основуемо народній товарищество для просвѣтѣ, склоняючи оборы чи митинги народній, ба наѣтъ и откликаемся до народа, чтобы ишохъ за народъ, голосуемъ за народъ, боремся за народъ ико за единныхъ заступниковъ своихъ. Однакожъ по тыхъ хвалихъ, унесены послѣдующими реакціи противъ голошенній идеи и доходить до того, что адамою союзъ первозумѣніи ни злаги нашего народа ни нашего становища до народа и тое, надѣль чимъ трудимося лѣтами, нашимо власными руками, власными поступованіемъ. Поэтому дивуемся, что народъ бѣгаетъ да съезжаетъ, не чуя нашихъ отынѣбъ и не скажу никъ, дафріа, а забываемо, что сеѧть есть лише наследство нашего поступованія съ народа.

Тыхъ кѣлька увагъ мусимо высказати по причинѣ недавно отбитого торжества въ „Народнѣмъ Домѣ“. Торжественне принятие Цѣсаря въ „Народнѣмъ Домѣ“ мало быти иенародніе. Цѣлый русскій народъ майтъ черезъ своихъ заступниковъ покинти своего великодушнаго Покровителя и къ той мысли була выдана отошла русскаго комитету. Представителѣ иенародніхъ русскихъ товариществъ мали обратити въ салъ „Народнѣмъ Домѣ“, а такожъ и членъ депутатіи въ всѣхъ сторонахъ Галичинѣ Руси мали, по возможности, встать къ тѣмъ народнѣмъ торжествамъ.

Какою по моему, бо въ самѣ могло найти мѣстце только обмеженіе числа людей. Границею той можности безосерднѣи участіи въ народнѣмъ торжествѣ була отже толькъ обмеженість самого мѣста.

Що же дѣлѣ на дѣлѣ? Русскій народъ спѣшилъ на бѣзы русскаго комитету и запрошили Протектора „Народнѣмъ Домѣ“, Вереса Митрополита, русскій мѣстѣ и селя высказывать свои депутатіи. Русскій депутатіи, мѣщане аглошуютъ до участіи въ торжествѣ, але не всѣ доступаютъ до участіи. Для всѣхъ будоно и зноехочувано, якъ будоно и познекано, что черезъ тає поступованіе мы ишиѣ слабѣ и не таїть многочисленній, якъ бути понинно. Пора возвратити въ блуднou дороги и памятни, что для народъ когда сила дорога, а таїль больше сила народа.

А до нашихъ Братѣвъ въ Галичинѣ и въ иныхъ сторонахъ Руси отынѣбъ щирымъ словомъ, щобъ для добра Руси пустили въ непамять, заподѣянію имъ обиду, на дѣль осталаси таїми ревнѣнми, рускими патріотами, которыми дорожить цѣло Русь, и чисто трудили для добра Руси. Всамна любовь, наї прощае блуды и похиби, а крѣпить наше всѣхъ. Ахъ єдинихъ, народною идею Руси сполученныхъ.

Что аглошуваніе не суть членами „Народнѣмъ Домѣ“, — хотъ загальнѣ ѹїдомо, что наїти щирі патріоти аглошуваніи отпіднѣй датокъ на Институтъ и аглошуваніе изъ члены, не удостоились той чести, чрезъ що много Русиній мусило по такихъ досвѣдахъ вречиси пріятності бути венрінитъ изъ члены изъ непїдомихъ причинъ.

Мусимо дуже жалѣти надѣль таїмъ поступованіемъ, бо оно есть простымъ противодѣйствіемъ противъ основной программы Русиній, оно дѣлить и ослабляє нашу силу, отчуждує народъ и отторгнує людій бѣзъ нашей справы народній. Беди дѣйстїе толькъ члены „Народнѣмъ Домѣ“ мали право участіи, тогдъ сидѣють се напередъ обгѣстити, а не отзыватися до цѣлого руского народа и паражати людій на токъ, що они марно трудилися далеко дорогою, выдатками на стройну одежду, а опѣля були недопущеніи лише для того, що они хотъ може бути и давали складки на „Народнѣмъ Домѣ“ але не суть членами П. Д. Въ кожаждъ случаю таї норма не пошина мати мѣстца при таї поїажнїй депутаціи, якъ депутаціи мѣста Галичинѣ. Якъ више сказано, въ сали було вѣше досыть мѣстци для єдинихъ депутацій, а дѣль галеріи могли бути отпіднѣйше звужиткованій, якъ се на дѣль сталося. Не хочемо робити иныхъ рекриміній, але въ интересѣ народної справы звертаюмо увагу, до чого веде таї поступованіе.

Дивимсѧ на нашихъ противниковъ, якъ они радуются въ такого поступованія. Коли мы отрѣчуемся отъ себе, они пригортаютъ до себе, коли мы селимъ и на сходахъ стати не позволяюмо, они гостятъ у себе селинъ и они були надѣль усе пасливій, колибы до нихъ таї горюють народа якъ до наст. На нещастѣ мы не понимаютъ, чи чѣмъ наша сила и наша будучисть, замѣтъ лучити и вѣдати, що отрѣчуемся и разрушимо основы нашего дальнѣго розно. Тожъ остерѣгаемо передъ таїмъ поступованіемъ, и вѣчно виїмаси до поправы. Не забуваймо, що у нась доси все може бѣльше отрѣчувано и зноехочувано, якъ будоно и познекано, що черезъ тає поступованіе мы ишиѣ слабѣ и не таїть многочисленній, якъ бути понинно. Пора возвратити въ блуднou дороги и памятни, что для народъ когда сила дорога, а таїль больше сила народа.

А до нашихъ Братѣвъ въ Галичинѣ и въ иныхъ сторонахъ Руси отынѣбъ щиримъ словомъ, щобъ для добра Руси пустили въ непамять, заподѣянію имъ обиду, на дѣль осталаси таїми ревнѣнми, рускими патріотами, которыми дорожить цѣло Русь, и чисто трудили для добра Руси. Всамна любовь, наї прощае блуды и похиби, а крѣпить наше всѣхъ. Ахъ єдинихъ, народною идею Руси сполученныхъ.

НЕРЕГЛІДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

ЗАГРАНІЦІЯ.

Росія. Подорожъ Цѣсаря до Галичинѣ виїмавъ въ росс. печати много толкій, однакожъ мусимо замѣтити, що велика часть бѣзыбѣвъ росс. газетъ о подорожи цѣсарской написаніи телеграфно. Найлучше и въ показій токъ, хотъ виразілъ коротко, обговорюю „Одесскій Вестник“ въ вступной статії принятие Цѣсаря во Львовѣ. Подальшу статію въ цѣлості: „Це. Францъ Іоаннъ спустивъ Львовъ, где отрѣтавъ таї самъ торжественне принять, якъ въ Краковѣ. Представитель шляхти гр. Казимиръ Красницкій виразивъ цѣсарській вірхондній чувства въ імені шляхти, піднісши мудробіт и сирахедливостъ монархіи, праизнаніе помѣщу народній и утверджуваніе си язикъ въ школѣ, судѣ и адміністрації. Гр. Красницкій говоритьъ по польски въ цѣсарії відношень по маковіи, праїтъ уживаніе словъ: „шляхти сего краю“ а не „польска шляхти“, якъ выражався гр. Красницкій. Цѣсареви представилялись ріжий депутати: отъ жилювської громади Львова, отъ львівської і бродської торговельної комітати, отъ товариства львівськихъ адвокатій, отъ львівської господарського товариства; а бѣзъ Руен-

іївъ, головного населення вісіднини Галичини, не було нікого крѣмъ офіційного представителя юдіїскої церкви, митр. Сембраторія. Тое лице не могло не пласти въ очи. Устронтѣ приятий пошина була звернута на тоєувагу, хотѣбіи роїтъ захистъ les архітекторовъ (про людок око). Маршалокъ кр. гр. Вадимітъ поступивъ іншого таїмъ въ коренній Польщі призваними Цѣсаря въ польському и рускій языкѣ. Во Львовѣ же, хотѣбіи нарочно, робилось все такъ, що въ залі засіданії відъ Русиній. На банкетахъ журналистъ не було ни одного представителя рускої печати. Очевидно ренегати вісіднини Галичини стараются всімъ силами наїти той обласній польській характеръ. Припустимъ, що вътъ удасться до якогось часу пускати такого тумана, але ої таї чинитъ велику шкоду, розведеніючи дѣль спордній народності, котрій могли быти въ мирѣ и згодѣ. Но въ залі засіданії про бували Цѣсаря въ Галичинѣ отзначалося величимъ порядкомъ, котрій удержували безъ участіи поліції самі жителі, одушевлено витаніїмъ свого цѣсара кликами „Могла лѣтъ“ и „Niach ſuje“.

Въ Петербургѣ увічнявся 9 с. и. головний процесъ жилювської спіднії „Грегоръ, Горицъ и Когенъ“, котрій заключила була передъ війною россійско-турецкою съ правителствомъ умову доставляти подвіль підчасть егаданської війни. Спіднія обіцяла до скарбу державного претенсію на 32 мільйони рубльівъ и зарвонъ здергала выплату многимъ підраднимъ предпріємцямъ и доставителямъ подвіль якъ до того часу, доки сама не буде заспокоєна зъ сторони правительства. Зъ початку процесу той провадився въ Одесѣ, пізнѣйше перенесся въ Петербургъ. Процесъ скончався, після донесення „Молви“ въ той спосібъ, що спіднія признано лиши 5,360.000 рубльівъ, і то выплатитися відъ готовкою толькъ 300.000 а прача належність задержана на выплату тихъ обібъ, котрій виїмавши съ оправдливими претенсіями противъ сноўки. Отъ тога засуду може спіднія відкликати вѣдо до виїшної інстанції.

За стараньемъ Лорис-Мелікова маєся зачинити будова жилювської до Сибіру. Министръ скарбу Грейгъ откладавъ тую будову задля недостачи грошівъ. При скоренії будови зъ ініціативи Лорис-Мелікова дуже утѣшило її одною стороною купцівъ і торговельної россійської зъ другою стороною і жителівъ надвіжанськихъ, котрій знайдуть въ неурожайніті тяжкотъ для нихъ реїтъ хотъ якій-такій заработка.

Туреччина. Для 20 вересня персональни вицеадмиралъ англійскій Сеймур найвишу команду надъ сполученими ескадрами державъ въ портѣ Гравози. Флотъ домонстрації стала бѣзъ того для флоту активою.

Альбанія не отративъ духа і збираласи въ Дульцино, зъ боки Риза баша мусіль уступити. Доси не прийшли до стычокъ межи військами турецкими а військами альбанської лиги, бо Риза баша щадить Альбанію і її війська не охотно били бы съ альбанціями. — Найбліжій вже дні принесуть намъ цілій історії про дѣланія сполученої європейської флоти.

Нѣмеччина. Князь Бисмаркъ, якъ мы вже донесли, приїздивъ портгальської ініціативи, котру президентъ республіки приїздивъ. Причину упадку Фреденіета стала укладка зъ Ватиканомъ въ спідній декретѣ зъ мартовихъ, о таїхъ ми въ поїїдній ч. обширнійше розказали. Урадовий днівнікъ оголосивъ письмо Грізного до Фреденіета, въ котрому Грізі щалус, що Фреденіета дозадається рѣшучо димою, залишись, що не забуде заслугъ, які положивъ Фреденіета для держави і затвердивъ її спідній праїтъ. Головний спідній Тагити, обіцяючи 26 киль квадратовихъ і надѣль 32.000 жителівъ, котрій вже бѣзъ 1842 р. зберававъ підъ протекторатомъ французькимъ. Жителі тихъ островівъ еще 1813 приїздили въ християнську, а підъ візгомъ про славу стоять досыть високо. Головний спідній Тагити, обіцяючи 26 киль квадратовихъ і надѣль 32.000 жителівъ, котрій вже дуже добільшій портъ Палеїтъ, такожъ сама і островъ Еймо мається добрійшихъ пристаній, словомъ, нова кольонія єсть дуже важливимъ здобуткомъ Франції які стоять морські для французького судоходства, а важність єї єще піднесла по переконаню Папами. Король Помаркъ V зробивъ добре звільнило престола королевського і буде побратити въ республіки французькій рѣчній плауту.

Міністерський криза въ Франції вже ускладнилась. Президентъ министръ Фреденіета і праїтъ землі кабінету подали о димисію, котру президентъ республіки приїздивъ. Причину упадку Фреденіета стала укладка зъ Ватиканомъ въ спідній декретѣ зъ мартовихъ, о таїхъ ми въ поїїдній ч. обширнійше розказали. Урадовий днівнікъ оголосивъ письмо Грізного до Фреденіета, въ котрому Грізі щалус, що Фреденіета дозадається рѣшучо димою, залишись, що не забуде заслугъ, які положивъ Фреденіета для держави і затвердивъ її спідній праїтъ.

Міністерський криза въ Франції вже ускладнилась. Президентъ министръ Фреденіета і праїтъ землі кабінету подали о димисію, котру президентъ республіки приїздивъ. Причину упадку Фреденіета стала укладка зъ Ватиканомъ въ спідній декретѣ зъ мартовихъ, о таїхъ ми въ поїїдній ч. обширнійше розказали. Урадовий днівнікъ оголосивъ письмо Грізного до Фреденіета, въ котрому Грізі щалус, що Фреденіета дозадається рѣшучо димою, залишись, що не забуде заслугъ, які положивъ Фреденіета для держави і затвердивъ її спідній праїтъ.

Въ Санть-Жермінѣ бѣзпеко 19 с. і. пакетника Тієра. Жиль Самсонъ державъ промову. Тези народу кричали: Прощаєте бути спутаніми.

НОВИНКИ.

Для 19 вересня опустивъ Цѣсарь Галичину і удається на Угорь. Въ поїїдній зъ Булавиномъ перебігає для 18 вересня земля Станиславівъ, Казимиръ, Долину, Болеховъ, Стрий і Дрогобичъ, надзвичайно піднімавши цілій дороги пізньої осені. Въ Дрогобичі засідає земля до Борислава, где оглядають коноплії пшениць майже дві години забавами. Вернувшись до Дрогобича посідаєши ще фабрику землю земного Гольдгамера і складки зъ годомъ въ Салуборѣ, зъ боки удається до резиденції въ старості. Принятіе въ Салуборѣ було величественне; вечоромъ мѣсто було поземлено. Для 19 вересня виїхавъ Цѣсарь зъ Салуборя до Липнова въ відмінній по дорозѣ на станицѣ Хирковъ, Коростенку, Угринівъ, Ольшаниці, Лукавиці, Загорю і пр. Въ Липновій очікує Цѣсаря ріжий депутація і відмінність особи шляхти въ народнѣхъ отрѣтіяхъ. Межи іншими достойніками прощають тутъ Цѣсара Биреса, митр. Сембраторіа

